

[Kjær Rasmussen.]

medvirken til, at virksomhedernes ledelse bestræber sig for at formidle et godt samarbejde mellem kapital og arbejde i virksomhederne, og Landsorganisationen i Danmark tilsiger over for Dansk Arbejdsgiverforening sin medvirken til, at arbejdstagerne vil deltage aktivt i et sådant samarbejde.“

Se, det er al denne snak om et frugtbart samvirke og et godt samarbejde mellem kapital og arbejde, som har ført til, at vi overhovedet har en arbejdsret. Ansvarer må altså først og fremmest placeres hos topledere i LO, som helt og fuldt har accepteret, at arbejdsgiverne besidder en slags, skal vi sige himmelfalden ret til det produktionsapparat, de har tilegnet sig. Naturligvis er det herefter ganske logisk, at LO-lederne laver samarbejdsaftaler i stedet for at bekæmpe arbejdsgiverne, slås mod arbejdsgiverne.

Men det kan bare ikke være venstreorienteredes opgave at hoppe med på den vogn. Vi må naturligvis fastholde, at arbejderne må kunne aktionere uden indblanding fra nogen såkaldt arbejdsret. Selve navnet er jo en pårodi, for ser man på, hvem der får ret, når sager indbringes for arbejdsretten, viser det sig, at arbejdsgiverne fører flot. I perioden 1966-68 indbragte parterne næsten lige mange sager, men ser man på bods- og erstatningsbetalingerne, finder man, at i 1968 kom arbejdsgiverne af med 61.487 kr., mens arbejderne kom af med 354.118 kr.

Det er bl. a. sådan noget, arbejderne må sluge. Det er bl. a. det, de får ud af, at deres topledere laver samarbejdsaftaler med arbejdsgiverne i stedet for at slås mod disse arbejdsgivere. På en løbeseddel, som er udsendt af Arbejdernes Informationscentral, kan man læse, at det ikke er arbejdsretten, som forhindrer den frie aktionsret, men alene de kollektive overenskomster. Men så må sagen herefter også være den, at arbejderne nægter at vedtage overenskomster, som indeholder bestemmelser af den art, som baster og binder dem til en politik, der gør dem til sikre tabere hver eneste gang.

VS kan altså tilslutte sig forslaget om arbejdsrettens afskaffelse, bare ikke med den kommunistiske begrundelse, at det skal være for at skaffe ro på arbejdspladserne, men med den begrundelse, at arbejderne selv må afgøre disse spørgsmål i kamp med

arbejdsgiverne. Vi kan ikke se, at det er folketingets opgave at blande sig her, og derfor er vores stillingtagen også ganske logisk. Som sagt: også vi går ind for en afskaffelse af arbejdsretten.

Hanne Reintoft: Dansk lovgivning om forhandlingsforholdene og aktionsretten på arbejdsmarkedet er jo internationalt berømt. Dog tror jeg at kunne sige, at den blandt fagligt og politisk aktive er mere berygtet end egentlig berømt. Den er berygtet for sin ensidighed til arbejdsgivernes fordel, en tilstand, der meget dårligt modsvare den megen tale om demokrati og medbestemmelse på arbejdspladsen.

Hvis hr. Asger Jensen mener, at vores forslag vil virke nedbrydende, skal jeg sige, at vi meget gerne ser, at der bliver brudt ned på denne ensidige arbejdsgiverfordel. Vi ser i det hele taget meget gerne, at der bliver brudt ned på hr. Asger Jensens samfund, da vi har et bedre at stille i stedet.

Man vil så hævde, at lovgivningen hovedsagelig bygger på indgåede aftaler mellem arbejdsmarkedets to parter. Men det er aftaler, der nærmest er påtvunget en dengang svag fagbevægelse, og som siden selvfølgelig er fastholdt af arbejdsgiverne og desværre alt for lidt bekæmpet af fagbevægelsens folk.

Det er rigtigt, at man principielt kan rejse det spørgsmål, om der overhovedet burde lovgives på det her omhandlede område i forholdet mellem køb og salg af arbejdskraft. En lovgivning er vanskelig at ændre, og de arbejdere og funktionærer, hvis daglige arbejds- og lønforhold skal finde deres løsning under en sådan lovgivning, har meget begrænsede muligheder for direkte indflydelse på en forhandlingsproces' forløb. Hvis derimod nødvendige køreregler, som man ynder at benævne det, indføjedes i de løbende overenskomster mellem arbejdsmarkedets to parter, ville aftalerne hurtigere kunne ændres, og, vigtigst af alt: så ville de fagorganiserede arbejdere få direkte indflydelse på, hvordan en forhandlingsproces om egne arbejds- og lønvilkår skulle forløbe.

Mit partis forslag til ændringer i forligsmandsloven går da også ud på at mindske lovens virkning af umyndiggørelse af de af overenskomstforhandlingerne egentlig be-